

Et kai vaan sinä

Varoitus! Tämä juttu on omahyväinen, jopa täysin narsistinen. Lopeta tähän!

Vaikka pyrytti, ja isotkin tiet olivat pöppöriset, matka kävi taas pääkaupungin musiikkirientoihin. Ettei vaan jäisi jotain ainutlaatuista kokematta. Kumppani jäi hotellihuoneeseen hikihiihtoa hehkuttamaan. Minun piti käydä kirjakaupassa hakemassa pari erikoista opusta. Päätin kuitenkin, kuin Wagner ikään, pujahtaa pirttelölle kivaan kulmakapakkaan.

Sain komeasti kuohuvan kolpakon. Koppasin hyllystä lehden ja aloin nautiskella. Viereisessä pöydässä istui kaksi iäkkäämpää herrasmiestä. He juttelivat niitä näitä. Sitten he jostain syystä alkoivat puhua rautatiejuttuja. Kuinka hienosti kiskot onkaan kaarteissa kiinnitetty, ja mitä tapahtuisi, jos eivät olisi. Herrat olivat aivan oikeassa, mutta silti teki vietävästi mieli puuttua keskusteluun.

Kaverit näyttivät niin joviaaleilta, että uskalsin lopulta sekaantua. Mainitsin, että se on kyllä aivan oikein, mutta kiskojen hitsaaminen kilometrien yhtämittaisiksi pätkiksi edellyttää vielä aivan erikoisia temppuja kaarteissa ja etenkin vaihteissa. Joo, aivan oikein, niin on!

Sitten tultiin jo Perniöön ja asemalla aikanaan sattuneeseen tulipaloon. Kuinka kiskot olivat vääntyneet muodottomiksi kuumuudesta. Ja kuinka Teijolla tehdään hienoja vaihdesysteemejä. Ja että suuri osa Euroopan luotijunien radoista pysyy paikallaan suomalaisesta teräksestä väännetyillä värkeillä. Ja on se niin sääli, ettei meillä enää valssata ratakiskoja.

Kun oluet olivat vähentyneet alle puolen, vanhempi herrasmies tokaisi, että siellä paikallisessa lehdessä on kummallinen kolumnisti, joka joskus kirjoittaa tekniikasta, joskus oopperasta ja kaikesta siltä väliltä. Hän on ihmetellyt kuka se oikein on. Sitten hän katsoi suoraan silmiin, piti taukoa ja tokaisi päin naamaa, että et kai se vaan ole sinä.

Putosin melkein kuin Puppe pallilta, vaikka mielihyvä tuntuikin päällimmäisenä. Täytyi tunnustaa, kun oli kerran jäänyt rysän päältä kiinni. Mutta mistä ihmeestä päättelit. No kun tuli näitä rautatie- ja metallijuttuja, joita muistan lukeneeni lehdestä. Ja muutenkin tyyli stemmasi.

Sivuttiin siinä sitten kunnallispolitiikkaa, kaavoitusta, maataloutta, pankkisektoria, huoltoasemabisnestä, kaupapolitiikkaa, uutta Saloa ja eeuuta. Taisi tulla Perniön hieno kiertoliittymäkin ja sen komeat valot käsiteltyä. Mietin jo, että annanko niiden kirjojen jäädä ja tilaanko toisen oluen. No, vastuu voitti, ei muuta kuin ulos tuiskuun.

Toinen miehistä oli vanha särkisalolainen, joka oli muuttanut vuosikymmeniä sitten työn perässä ja jäänyt sille tielleen. Hän näytti kuitenkin tarkasti seuraavan kotiseutunsa elämää. Toinen oli vielä taas paikallinen ja oli vaan tullut kaupunkiin kylään. Ja mikä tärkeintä, hän oli taas tuonut mukanaan nipun Perkkareita.

Niin, kyllä siinä sai vähän kehuja pari toimittajaakin, mutta en nyt niistä sen enempää. Etteivät tule ylpeiksi.

pajen